

СТРАЖИЛОВСКИ ПОРТРЕТИ

МИХИЗ

Карловачко ђаче, из Ирига стигло,
бистро као кликер када светлост врти,
док збори, на ноге све би се подигло,

јер беседе беху с ероса и смрти.
А с картама шта је знао све да ради,
ни Дивљи Бил Хикок кад покером трти

не би био раван његовој паради.
Тридесет је лета прошло да га није
у српској Атини било да се врати;

први пут на позив Бранкове мисије
дошò у Карловце и до Новог Сада,
а с Пекићем скупа – да шире визије.

Борине су књиге од седамсто страна,
а једна имала (створи је харизма),
тек осамдесетак, Михиз рекò с длана

да је по дужини попут афоризма.
У старој кафани са Бранковог кола,
и Михиз и Пекић – међу њима шизма

у смислу да један стално изокола
поткопава другог – од смеха се цепти,
анегдоте прште око царског стола.

Док се јело, пило, нико не примети,
да при крају ручка, Михиз као муња
вештачку вилицу из уста измести

у џеп где данима шпил карата куња.
И запали цигар, оком заколута,
а дим му мирише кô с ормара дуња,

па настави причу око апсолута.

БОРИСЛАВ ПЕКИЋ

Висок као племић из далеке бајке,
онај што кô трска ка небесу стреми,
стигô у Карловце из животне хајке.

А на столовачи (тако то боџи
седећи у Колу поред боног Бранка)
са флашом вискија опире се треми.

Наочаре крупне – и гледа без станка,
очи још крупније, оквир преливају,
без литературе нема нам опстанка.

У Бранковом колу, у еглена сјају,
гроздови на столу, и црни и бели,
песници с Пекићем свемир захватају.

Да л' сазвежђе исто, један од њих вели,
као човек има законе трајања,
и да л' људска рука, ако се осмели,

наћи ће семенку космичког бескраја.
И да ли слобода коју људи траже
може се постићи без крви и рата?

Пекић само гледа, ал' не лези враже,
рука хвата чашу вискија са ледом,
и док писци жучно одговоре траже,

Борислав им речи испира погледом.
Кренусмо на Дунав – на обали ручак,
наравно и ту је нова чаша с ледом,

и за младу даму свежег цвећа стручак;
одмах нас окружи банда тамбураша,
један омириса из букета тучак,

а Пекић се намах свога џепа маша –
за музику сремску добар бакшиш мора,
препун сто песника, разноврзних флаша,

уз певане песме биће одговора.

МИЛОРАД ПАВИЋ

(Терса рима са стихом вишка)

Један од ретких прозних писаца
који отвори Бранково коло
беше књижевник добрих живаца,

боље казати, држѐ се добро,
свестрани човек новог и старог,
синестезијски Марко (А)поло

у фокусу му и Зевс и Сварог,
алхемијски маг гвожђа и злата,
и дијаманта, лажног и правог.

Уз рибљи ручак на два-три спрата,
иришки ризлинг и португизер,
једно и друго кѐ рибар хвата,

меша и пије, мези и гризе,
прсти му масни, чаше такође,
ту је осмејак и Мона Лизе;

свему се дода узрело грожђе,
црно и бело, може и треће,
смешано сасвим, најбоље дође.

А онда савет: кад ручак креће,
залогај прождри, па онда – гутљај,
вином не гаси велике жеђе,

никада двапут гутљај не сукљај,
све има реда, наизменично,
без хране никад вином не плутај.

Још једном бејаш за столом лично,
са мном и моја муза Марија,
Павић, Јасмина, све фантастично.

А ја испричах, детињарија,
како сом ноћу стругне из реке
и пасе поље кол'ко му прија,

и врати у вир, у снове меке.
Павић ми рече: Напишите то!
Рекох да јесам у старе теке.

И прође време, јавља ми нетом
Марија да је добила књигу
Шешир од рибље коже, с посветом,

прочитала све, ал' има бригу:
Павић извео сома да пасе
ливаду ноћу у блиц-кригу.

Нека је, велим, нек се напасе:
постмодернизам извади циглу
из зида, стави у нови шпорет,

да је допече, метне на ринглу,
и ништа с циглом не буде опет.

БРАНИСЛАВ ПЕТРОВИЋ

Можда песник јесте ужарена лава
из које се речи обликују саме,
па их даље носи са пањева глава

у Ад или Тартар по залогај таме.
Можда сам на трагу да једног таквога
препознам у сјају свакодневне скраме:

Бранислав Петровић, животна еклога,
на Бранковом колу чудом се ожени,
нечија га рука довела до тога.

Хотел *Војводина*, већ се поноћ пени,
испред рецепције песници засели,
ту и Пекић седи, отворио Коло,

и виски, дабоме, с ледом срећу дели.
Однекуд девојка пристиже са тётком,
она што песника за свој подој жели,

а такве постоје, не баш тако ретко,
оне лове живот што на песму личи
старинским огласом, данас фејзбук-летком.

Пикирала Брану, на судбу јој сличи,
а под мишком држи три његове књиге,
све је прочитала, како и приличи,

удавача срећна сада нема бриге,
поезија њојзи рецепт за све дала,
с Бранчилом ће јести сватовске остриге.

И песник прихвати, о, судбини хвала,
да кумови буду Пекић и ја лично,
разгледница ту је с рецепције пала,

потписе стављамо, прсимо се дично,
ново кумство клија, младенци се љубе,
тетка подврискује, чудно је прилично.

А виски без леда, часком за све људе,
директно из флаше напојио уста,
оно што не може, нека сада буде.

СТИЖЕ градски шофер, а Брана не сушта,
вуче своју младу, грли пољупчано,
кô у перформансу, до брзог аута –

да медени месец, у чудесу брачном,
започну у Белом Граду преко Саве,
у стану песника са душом јуначком.

И клиснуше брзо, кô да су без главе,
рецепција тапше, нека је са срећом...
А сутрадан рано, око прве кафе,

у Бранковом колу, већ стигао возом,
рујно вино пије Петровићу Брана,
и душу отвара: Кад смо стигли ноћом

на моју адресу – Страхинића Бана,
и ушли у кућу, кô џентлмен светски,
помажем да мантил скине моја драга,

на чивилук намах брзо га обесим,
онда тетки исто помогнем да скине
свој шињел са леђа да и њега бесим.

Ал' приметих да је теткин струк, мој сине,
ужи од младиног, и тетка згоднија,
истог часа – развод, цура превари ме,

и тетка са њоме, тако ми година,
бацих им одећу и гурам да иду.
А тетка са прага: *Ја сам њојзи сирина,*

она мени ћерка, имај шио у виду!
Да полуди песник – закључава врата...
И, наставља причу сред Бранковог кола:

За жене сам био вазда татамата,
ово ми је досад најгорчија школа,
да је не знам каква, и од сувог злата,

е ниједна неће правити ме вола!

ВУЈИЦА РЕШИН ТУЦИЋ

А ту где се језик ломи,
претвара у парампарчад,
ту Вујица Решин слови

као прави махараџа.
А шах чији стари назив
на санскриту – чатуранга,

беше за њ'га песме зазив,
коју кад је говорио,
сваки канон при том згазив,

Пандорину кутију би
отворио да све пршти,
све рекорде оборио

у песничкој нашој врсти.
Ко га слуша, не зна шта ће,
да л' да пљешће или – крсти,

језичко се шири саће
по намери и нужности,
престају да сасвим важе

једначења по звучности.
ту вокали, сугласници,
преврћу се у јарости,

цветају у изнудици,
у молитви новој звоне
речи које на узици
песник води кроз кањоне
и клисуре новог пута
где небесо посве тоне,

све се множи по сто пута,
слова, речце и слогови
лете до свог апсолута,

песми расту и рогови,
ал' не мари страшни Туцић,
старогрчки ту богови

праве појцу нови путић
да сиђе са Стражилова
са убраном биљком љутић

и започне све изнова:
за шаховском таблом која
замена је свих ратова

и вештина разних боја,
фигуре су црно-беле,
а по снази како која,

но матови срећу деле.
И у шаху, гл'ете чуда,
у потезе лудо смеле

Вујица се најпре узда,
жртве су му надреалне,
то не може да обузда,

а победе – маестралне!